

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright



## Moja rodna zamjenica je negacija

Bash Back!

Bash Back!

Moja rodna zamjenica je negacija

2009

Nepomirljivo - Radikalni kvir protiv roda, države i kapitala  
(Uredila: Lina Gonan, Multimedijalni institut, Zagreb, 2018).

Prevod Matea Grgurinović. *My Preferred Gender Pronoun is Negation* preuzet iz publikacije *Queer Ultraviolence*, koji opisuje prvu akciju Bash Backa! u Oaklandu i Pittsburghu 2009. godine. Anonimna autorica tvrdi kako kvir znači upravo razbijačka akcija - negiranje. Kako kaže - devijantna tijela ljudi u crnom postala su razbijačka masa, čime su preispitala granice vlastitih tijela. Radi se o razbijanju granica identiteta u procesu postajanja autonomnim.

**[anarhisticka-biblioteka.net](http://anarhisticka-biblioteka.net)**

2009



Pittsburgh, rujan 2009.

U četvrtak navečer - nakon radikalnog kvir motivacijskog govora o neredima - formirao se *black block* kao četvrta runda uličnih borbi toga dana. Ovaj posebno brutalan *black block* (kasnije nazvan *Bash back!*) kretao se Oaklandom razbijao prozore, prevrtao i palio kontejnere.

Prijatelj komentira: "Što je tako kvir u vezi toga? Ljudi su samo bili obučeni u crno i palili stvari na ulici".

Mi uzvraćamo: praksa nošenja crne odjeće i uništavanja svega možda je najkvir gesta ikad.

Ona zapravo zadire u samu srž stvari: biti kvir znači negirati. Na ovom sjecištu naših devijantnih tijela eksperimentirali smo s oma-sovljenjem i pritom problematizirali granice naših tijela. Vilinski štapići, tijare, čekići i maske pripojeni su našim udovima kao opasni protetski implantanti. Desakralizirali smo i uporabili kamenje, kontejnere i crne šljokičaste haljine - bacali smo ih kroz prozor, palili i njima ogrnuli naša ramena, čime su postali nešto glamuroznija interpretacija odjeće za nered. Granice našeg sebstva dalje su se rastakale na podove pune razbijenog stakla i smeća koje se dimilo diljem našeg igrališta.

Kvir ljudi su bez oklijevanja sa sebe skinuli ograničenja identiteta tako što su u različitoj mjeri postali autonomni, mobilni i višestruki. Razmijenili smo želje, zadovoljstva, ekstaze i nježnosti, mimo proizvodnje viška vrijednosti za strukture moći. Mišićave ruke sagradile su barikade i razbijale stvari uz zvukove *riot grrrl* himni (ili su to bili *La Roux?*).

Ako je točna teza da je rod uvijek performativan, tada naša performativna sebstva rezoniraju s najkvir rododromom od svih: onim potpunog uništenja. Od sada je rodna zamjenica koju preferiramo zvuk polomljena stakla, težina čekića u našim rukama i gadljivo slatkasta aroma govana koja gore. Obraćajte nam se u skladu s tim.

Marš je sa svojim divljanjem nastavio niz ulicu Forbes kada smo naišli na nekog seronju kvazinapadača kvir osoba koji nas je nazvao pederčinama. Na toj smo budali, prije nego što je shvatio svo-

ju pogrešku, ispoljili malo hladnokrvnog sadizma. Udarcima ruku i nogu kojima smo ga obasuli i velikom količinom suzavca pokazali smo mu gdje je pogriješio. I prije nego što je pao na pod izokrenuta je imunitarna logika biomoći. Njegova moć da oblikuje naša tijela i da ih izloži smrti urušila se u sebe samu. Da, naša su tijela oblikovana, no u čudovišna plovila mogućnosti i pobune. On je umjesto toga postao naš objekt, izložen našem nasilju.

Ulice (i zahodi, i hoteli, i uličice) Pittsburga protekli su tjedan bile zasićene spajanjem naših grubih prijestupa i gadnih želja. S razuzdanom neodgovornošću uništavali smo, jebali se, borili i svršavali po cijelom simboličnom terenu politike, usklađeni jedino u našoj žudnji za neredom. Koristeći otpor naših tijela protiv ograničenja samog, nismo htjeli poslati nikakvu poruku - umjesto toga odabrali smo to da za sobom ostavimo ruševine granica i opipljivi put uništenja. Oslobođanje naših nasilnih žudnji nad homofobnim članovima fakultetskih bratstava i beživotnim dnevnim ovisnostima prelilo se dok smo tražili dodatnu stimulaciju. Navlažili smo se i dobro svršili u gomilu prljavog novca, iskvarili smo svaki pedalj sterilnosti spermom naših znojnih tijela - bolnih od čistog zadovoljstva. Naša prevrtljiva tijela koja traže zadovoljstvo sukobila su se s manjim stvarnostima i iz toga su sukoba izašla pobjedonosna. Ostavili smo najkvir tragove nad slomljenim dijelovima kapitala kojeg smo počastili našim prisustvom.

To ljeto su postavljena dva pitanja. U Chicagu: "barikadirati ili ne barikadirati?". I u New Yorku: "boli li nju briga za pobunu?". U četvrtak smo na oba pitanja dobili pozitivan odgovor. Što se barikada tiče, njima se možemo baviti jedino tako da ih učinimo višima, jačima i strašnjima. Na drugo pitanje odgovaramo oblikom života koji se može shvatiti kao jedinstvo barikada i neobrijanih nogu. Čak štoviše, sintezu *strap-on* kurčeva, čekića, ekscentričnih perika, cigli, vatre, suzavaca, lizanja, *fistinga* i ultranasilja - zauvijek.